



ת"פ (מרכז) 46686-03-24 - מדינת ישראל - פמ"מ ע"י נ' מיכאל בן פבל ולטמן ע"י

ת"פ (מרכז) 46686-03-24 - מדינת ישראל - פמ"מ ע"י נ' מיכאל בן פבל ולטמן ע"י מחוזי מרכז
ת"פ (מרכז) 46686-03-24
מדינת ישראל - פמ"מ ע"י

נגד

מיכאל בן פבל ולטמן ע"י

ב"כ עו"ד מתתיהו צעדי ועו"ד יוסי פלסיוס קליין

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[06.07.2025]

כב' השופט רון סולקין

י' תמוז תשפ"ה

ב"כ עו"ד

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 333, ביחד עם

335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 14.02.2024, בשעה 14:51 לערך, נהג רוסלן פבריקנט (להלן: "הנפגע")

ברחוב פיק"א בעיר ראשון לציון (להלן: "המקום") ופגע קלות בדלת של רכב שהחנה בשולי הכביש, ודלתו נותרה

פתוחה (להלן: "התאונה").

עקב התאונה, התפתח ויכוח בין הנפגע לבין בעל הרכב ואנשים נוספים, שנכחו במקום, בנוגע למסירת פרטי הביטוח.

בשעה 15:10 לערך, מסיבות שאינן ידועות למאשימה, הגיע הנאשם למקום ברכבו, החנה את הרכב בשולי הכביש

וניגש לעברו של הנפגע, וכן לכיוון בעל הרכב והאנשים הנוספים, שהמשיכו להתווכח ביניהם.

זמן קצר לאחר מכן, צעד הנפגע לכיוון רכבו, הנאשם והאחרים הלכו בעקבותיו.

או אז, החל הנאשם לרוץ לרכבו, הוציא מהמושב האחורי חפץ חד בעל להב (להלן: "החפץ החד"), והחל ללכת לכיוון

הנפגע כאשר הוא אוחז בידו הימנית את החפץ החד.

האנשים הנוספים אשר שהו במקום הבחינו בנאשם, וניגשו לעברו במטרה להרחיקו ולחצוץ בינו לבין הנפגע.



הנפגע התקרב אל הנאשם, ובעט לעברו.

הנאשם, בתגובה, תפס עם ידו השמאלית בכתפו של הנפגע, דקר אותו במעבר בית החזה באמצעות החפץ החד וברח מהמקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הובהל הנפגע לבית החולים, שם נותח בפתיחה מלאה בבטנו בשל דימום פנימי של כליטר דם וכן פגיעה במעי הגס. הנפגע נותר באשפוז למשך ארבעה ימים.

כתב האישום הוגש ביום 20.03.24 והתיק הועבר לטיפולו של מותב זה בחלוף כשלושה חודשים.

הנאשם כפר במיוחס לו, פרשת התביעה נשמעה במלואה, וביום 08.12.2024, הכריזה המאשימה "אלו עדי".

ביום 09.02.2025 נקשר בין הצדדים הסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה בעובדות ובעבירה שבכתב האישום המקורי, המאשימה תעתור לעונש מאסר בפועל של 32 חודשי מאסר ואילו ההגנה תהיה חפשיה בטיעוניה. עוד הוסכם על השתתפות עונש מאסר מותנה וכן פיצוי בסך ₪ 20,000 לנפגע. הנאשם הורשע על פי הודאתו בהתאם להסדר. הדיון בענינו נדחה לשמיעת פרשת העונש, על מנת לאפשר הפקדה מראש של מחצית הפיצוי לנפגע, בהתאם לסיכום בהסדר הטיעון.

שמיעת פרשת העונש נדחתה פעם נוספת בשל נסיבות אישיות של ב"כ הנאשם.

ביום 04.05.25 טענו הצדדים לעונש ומכאן - גזר דין זה, שגם מועד שמועו נדחה בשל מצב החירום בעקבות מבצע "עם כלביא".

ראיות לעונש

התביעה הגישה, לענין העונש, גיליון הרשעות קודמות של הנאשם (ת/35). לחובת הנאשם חמישה רישומים קודמים או הרשעות קודמות, בגין עבירות שנעברו בין השנים 2012 - 2021, בין היתר בתחומי האלימות, הרכוש, עבירות נגד פקודת הסמים המסוכנים, לרבות מספר רב של עבירות סחר בסמים מסוכנים, עבירות נגד אנשי מרות, סיוע להצתה של רכב מנועי, סיוע לחבלה ברכב, שיבוש מהלכי משפט. הנאשם ריצה ארבעה מאסרים בפועל, לרבות הפעלת מאסרים מותנים. למעשה, השתחרר ממאסרו האחרון זמן לא רב טרם הסתבכותו בעבירה דן.

בהסכמת ההגנה - הפנתה המאשימה בנוסף לראיות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות, אף הן כראיות לענין העונש:

דוח רפואי מד"א (ת/9) - הנפגע, כבן 50, נמצא בהכרה מלאה, ככל הנראה תחת השפעת אלכוהול, מתמצא בזמן ובמקום. נצפתה המטומה של שפשוף בבטן תחתונה צד שמאל, וכן פצע כניסה של דקירה מחפץ חד ברום הבטן צד שמאל. עקב חוסר שיתוף פעולה מצד הנפגע לא בוצעו המדידות באופן מלא. פונה למרכז הרפואי אסף הרופא. מכתב שחרור רפואי מהמרכז הרפואי שמיר (אסף הרופא) בצירפין (ת/11) - הנפגע נתקבל במצב יציב עם פצע דקירה במעבר חזה - בטן. הועבר לניתוח דחוף בבטנו. בעקבות חשד לפגיעה במעי רוחבי, הוחלט על מעבר לניתוח פתוח. בחלל הבטן נמצא דם רב. לאחר שטיפה פנימית, הותקן נקז, הפצע נתפר והנאשם שוחרר עם המלצות להמשך מעקב, טיפול תרופתי, הוצאת התפרים וביקורת נוספת בהמשך.

תמונות (ת/16) - בהן ניתן לראות את הפגיעות שנגרמו לנאשם, המטומות בהיקף נרחב וכן צלקת לכל אורך מפתח החזה ועד לבטן התחתונה.

ההגנה לא הגישה ראיות לענין העונש.

טענות הצדדים

התביעה טענה, כי מעשי הנאשם פגעו בערכים המוגנים של שלום הציבור, בריאותו ובטחונו של הנפגע בפרט, וכן של הציבור בכלל. המדובר היה בוויכוח סרק שהסלים לכדי אלימות - דקירה, ועלול היה להסתיים באופן חמור עוד יותר. נסיבות הגעתו של הנאשם לאירוע אינן ברורות, הוא לא היה צד לוויכוח, ותוך זמן קצר, הלך לרכבו, הוציא ממנו החפץ החד והוביל להסלמת האירוע.

התביעה טענה בנוגע לפגיעות, שנגרמו לנפגע העבירה. כאן המקום לציין, כי קיימת אי-התאמה מסוימת בין מועד שחרורו של הנפגע מבית החולים כמפורט במכתב הסיכום הרפואי ת/11, לבין ימי האשפוז כמפורט בסעיף 5 לפרק א' (העובדות) בכתב האישום. בהחלטה מיום 18.05.25, הפנה בית המשפט את תשומת לבם של הצדדים לענין זה. התביעה מסרה, כי הנפגע לא נחקר על ענין זה בבית המשפט, כי בחקירתו במסגרת מסר הסבר לאי-התאמה זו, וכי מבקשת להותיר את משך האשפוז כמפורט בכתב האישום. ההגנה לא מצאה למסור עמדה מטעמה. בנסיבות אלה, יתייחס בית המשפט לתקופת האשפוז כמפורט בעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, קרי: ארבעה ימי אשפוז. לפיכך, עתרה התביעה למתחם ענישה הנע בין 30 - 50 חודשי מאסר בפועל.



ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, טענה התביעה, כי התנהלות הנאשם מלמדת על אופיו האלים והבריוני. התביעה הפנתה לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם והדגישה, כי גם עונשי מאסר לא קצרים שוהטלו עליו - לא הביאו אותו להימנע מלהסתבך בעבירות.

התביעה הדגישה, כי במסגרת התיק נושא כתב האישום לא עבר הנאשם הליך טיפולי. לטענת התביעה, בעונש אליו טענה נלקחה בחשבון נטילת האחריות מצדו של הנאשם, וזאת אף על פי שהודה בעבירה רק בסוף פרשת התביעה ולאחר העדת הנפגע.

התביעה עתרה להשית על הנאשם את העונש המקסימלי במסגרת ההסדר - 32 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי. התביעה אינה עותרת לעונש מסוג קנס, אך מבקשת להשית את הפיצוי כפי שסוכם, חלקו הופקד מראש.

ההגנה טענה, כי מתחם העונש אליו עתרה התביעה אינו הולם את נסיבות האירוע. גם אם הנאשם לא הודה במעשים בהזדמנות הראשונה, בסופו של דבר, הוא הודה והביע חרטה.

ההגנה ביקשה לייחס משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם אשר, לטענתה, גדל ללא אב, בתנאים לא קלים. ההגנה ביקשה לקחת בחשבון את העובדה, שהנפגע הוא שהחל בהתנהגות אלימה כלפי הנאשם. כמו כן, טענה, כי הנאשם החזיק גם הוא חפץ חד בידו.

ההגנה הפנתה לכך, שהנאשם התייצב למשפטו באופן סדיר ולא הפר את תנאי השחרור. ההגנה עתרה למתחם עונש שיתחיל ב- 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות

בתקופה שלאחר ביצוע העבירה, הנאשם לא נטל חלק באירוע אלימות כלשהו, ולא הפר את האמון שנתן בו בית המשפט במסגרת ההליך בעינו.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי בתחילה סירב לכל עסקת טיעון, אך לאחר שהיה לו זמן לחשוב אודות מעשיו הבין, שעליו לקחת אחריות על מעשיו. הנאשם הביע צער על מעשיו ומסר, כי מעונין לצאת לדרך חדשה. לדבריו, כל החיים נהג בדרך מסוימת והוא הבין שזו לא הדרך הנכונה.

דיון והכרעה

העבירה שעבר הנאשם של הנאשם היה בה כדי לפגוע פגיעה קשה בערכים המוגנים של שלום הציבור; שלמות גופו ובטחונו של הציבור; כבוד האדם.

לא אחת, הדגיש בית המשפט העליון את תפקידו של בית המשפט במאבק נגד האלימות הפושה בחברה, על החשיבות להעניש בחומרה את אלו הפונים לדרך נלוזה זו וכן להגן על הציבור מפני מעשי בריונות ואלימות.

לענין זה, ראו ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2011):

רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה.

עוד ראו ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (פורסם במאגרים - 2009, פסקה 21 לפסק הדין):

יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח.

כן ראו ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (פורסם במאגרים - 2010):

האלימות מכרסמת ביסודות חברתנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חרות לפעול באלימות כלפי הזולת. במסגרת מלחמה זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' רייכמן [פורסם בנבו], 7.2.2005), שישקפו ערכים של תגמול והרתעה.

מעבר להתפשטות האלימות באופן כללי, עומדת הפסיקה על משנה החומרה שב"תופעת הסכינאות" ועל הצורך הדחוף למגר אותה.

יפים לענין זה דבריה של חברתי, כב' השופטת מ' גרינברג, בגזר הדין ת"פ (מחוזי מרכז) 17344-09-22 מדינת ישראל נ' בוניאטיאן (פורסם במאגרים - 06.10.2024):



תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות (ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.5.2010)). עוד ראוי, לענין תופעת הסכינאות - ע"פ 479/21 עטילה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2021).

קביעת מתחם הענישה

נסיבות חומרה רבות ישנן במקרה דנן:

ההשתלשלות המדויקת, שבגינה הגיע הנאשם למקום האירוע וכן הקשר בינו לבין בעל הרכב לא בוררו עד תום. ברם, אין חולק, כי הנאשם, אשר לא היה כלל צד לאירוע, הגיע למקום כשהוא "מְתַעֵבֵר עַל רֵיב לֹא לוֹ" (כדברי החכם באדם במשלי, כ"ו י"ז), חתר למגע עם הנפגע ובחר עוד להסלים את האירוע כאשר הצטייד בחפץ חד. פגיעה באדם אחר באמצעות סכין, ועוד באזור חיוני, אינה דבר של מה בכך ולא ניתן לעבור עליה לסדר היום. דורשת היא חציית גבול פסיכולוגי, שהאדם מן היישוב לא יהיה לחצות בנקל, אפילו כלפי אויב המסכן את חייו. על אחת כמה וכמה, כאשר המדובר במי שעושה כן ללא כל סיבה של ממש, בגין פגיעת פח קלה, שאפילו לא אירעה ברכבו אלא ברכבו של אחר.

אין גם לקבל טענת ההגנה בדבר האלימות שהופנתה, כביכול, מצדו של הנפגע כלפי הנאשם. צפיה בסרטון המתעד את האירוע (מופיע בתקליטור ת/6ג' - כאמור בפרק הראיות לעונש, הסכימו הצדדים, כי הראיות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות יעמדו לפני בית המשפט בעת קביעת העונש) - ממחישה את חתירת הנאשם למגע ומלמדת, כי אותה "בעיטה" שהפנה הנפגע כלפי הנאשם, לא היתה אלא נסיון להדוף אותו, לאחר שהנפגע, הבחין בנאשם מתקרב לעברו וככל הנראה הבחין גם בחפץ החד שבידו, לאחר שהנאשם הגיע למקום ולאחר מכן פנה לרכבו להוציא את החפץ החד והתקדם במהירות לכיוונו, והחל להבין את הסכנה המתקרבת. כך שתגובה זו, שבאה לקדם את פני הרעה, לא היא שתעמוד לזכות הנאשם.

גם הטענה, כי הנפגע החזיק גם הוא חפץ חד בידו, אינה נתמכת בראיות. ובכל מקרה, גם אם החזיק הנפגע דבר מה, כגון מפתחות רכבו, בידו, הרי הוא אינו עושה כל נסיון להשתמש באותו חפץ כדי לפגוע במאן דהוא ואף אינו מחזיק בו בתנוחה מאיימת.



חומרה נוספת למעשיו של הנאשם, באה לידי ביטוי ב"נקודות היציאה" שהיו לו, למנוע את הסלמת האירוע. מעבר לעצם העובדה, שבחר להגיע למקום - הרי על פי המתואר בכתב האישום, חזר לרכבו במיוחד כדי ליטול את החפץ החד. בנוסף, כפי העולה מכתב האישום (וגם עולה מאותו סרטון ת/ג'), ניסו הנוכחים במקום האירוע, להפריד ולהרחיק את הנאשם מהנפגע. אך הנאשם התגבר עליהם, תפס בכתפו של הנפגע עם ידו השמאלית, ובאמצעות החפץ החד דקר את הנפגע.

המיקום בו ההין הנאשם לדקור את הנפגע - באזור הבטן ובית החזה - הוא מיקום קריטי, בו פוטנציאל לפגיעה באיברים חיוניים, ורק בנס - לא קופחו חייו של הנפגע ולא נגרם לו נזק ארוך טווח (מעבר לצלקות גדולות ומכוערות שתלוונה אותו בהמשך חייו).

מדיניות הענישה הנוהגת: לצורך קביעת המתחם יובאו, להלן, פסקי דין בעבירות בנסיבות דומות, אם גם לא תמיד בגין אותם סעיפי עבירה ממש או אותן נסיבות ממש.

ע"פ 379/15 לוי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2015) - המערער הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בין המערער למתלוננים התעורר ויכוח, במהלכו משכו האחד בצווארון של השני. הנוכחים במקום הפרידו בין השניים וכל אחד מהם שב למקומו. לאחר מכן, נטל המערער בקבוק בירה והטיח אותו בעוצמה בפניו של הנפגע. כתוצאה מכך, נגרמו לנפגע חתכים בפנים, שבר בארובת עין שמאל עם שקיעת קשת זיגומטית, והגבלה בתנועת הפה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער 30 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי; פיצוי בסך 10,000 ₪ לנפגע. ערעורו לבית המשפט העליון נדחה.

ע"פ 5067/23 דיין נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 10.01.2024) המערער הורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה בנסיבות מחמירות, וזאת על רקע ויכוח שהתפתח בפארק ציבורי. הנאשם דקר את הנפגע בבטנו באמצעות חפץ חד בחוזקה באזור הצלעות בצד שמאל, מעקב מעשיו הנאשם נגמרו לנפגע בין היתר, חור בקיבה, קרע בטחול שהביא לבסוף לכריתתו ופגיעה בסרעפת. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 24 - 36 חודשי מאסר בפועל, תוך מתן התחשבות בהיעדר הרשעות קודמות. מטעמי שיקום, נדון הנאשם שם, בסופו של דבר, לעונש בן 20 חודשי מאסר. הערעור נדחה.

ע"פ 4364/15 עוקבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2015) - המערער הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער דקר את הנפגע מאחור, כאשר גם הנפגע, מצדו, החזיק בחפץ חד, וזאת לאחר איומים יום קודם לכן מצדו של הנפגע. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה, שינוע בין שנתיים לבין חמש שנות מאסר בפועל. על המערער הוטלו עונש מאסר בפועל לתקופה של 30 חודשים ומאסר על תנאי. ערעורו של המערער נדחה.

בע"פ 8505/21 ששקוב נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 08.06.2022) נדחה ערעור של נאשם, שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שתקף את הנפגע, אדם אשר ניהל רומן עם אשתו, באמצעות אלה. לנפגע נגרמו המטומות ושבר ברגלו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 32 - 50 חודשי מאסר בפועל, הנאשם במקרה דנן נעדר עבר פלילי הוא שולב במסגרת טיפולית ואף נתנם ממנה. הנאשם נדון למאסר של 32 חודשים.



ת"פ (מחוזי מרכז) 33413-08-19 מדינת ישראל נ' דגו (פורסם במאגרים - 08.09.2020) הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המקרה נסוב על רקע קטטה בין הצדדים, הנאשם דקר בסכין מתקפלת את הנפגע בחזה ונמלט מן המקום. לנפגע נגרם פצע דקירה בחזהו וחור בריאה. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 22-48 חודשי מאסר. בהתחשב בעברו הפלילי הלא מכביד ונסיבות משפחתיות מורכבות, נדון הנאשם למאסר בפועל בן 26 חודשים.

ת"פ (מחוזי מרכז) 20449-01-19 מדינת ישראל נ' עמרם (פורסם במאגרים - 20.02.2020) - הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות וכן החזקת סכין למטרה לא כשרה. הנאשם, צעיר כבן 20, דקר עובד חנות נוחות בתחנת דלק, בשעת לילה מאוחרת, בבטנו. בשל מעשי הנאשם, נגרם לנפגע פצע דקירה בבטנו הקדמית, הוא פונה לבית החולים לניתוח דחוף עקב פציעת המעי הדק. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 18 - 48 חודשי מאסר. הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, נדון למאסר בן 28 חודשים תוך שבית המשפט נתן משקל למצבו הנפשי המיוחד.

ע"פ 6260/05 חדרה נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים - 2006) המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין. במהלך תגרה, שלף המערער חפץ חד שהחזיק ברשותו ודקר את הנפגע בבטנו. הנפגע הובל לבית החולים ונאלץ בשל כך לעבור ניתוח. המערער, צעיר כבן 18, נעדר הרשעות קודמות, נדון, בבית המשפט המחוזי, לעונש מאסר בפועל בן 3 שנים ומאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את הערעור, תוך שמצא לציין:

שוב ושוב נתקלים אנו במקרים בהם נעשה שימוש בסכינים (או בנשק קר אחר, ולפעמים אף בנשק חם) לשם יישוב סכסוכים, ולעיתים מדובר בסכסוכים שוליים ופעוטים ביותר. בשל ריבויים של מקרים אלה אין מנוס אלא לנקוט גישה מחמירה, לפיה ניתן משקל עודף לשיקולים כלליים על פני שיקולים אינדיבידואליים. כך אכן עשה בית משפט קמא. הגם שמדובר באדם צעיר, חסר עבר פלילי, ראוי היה להעדיף שיקולים של הרתעה כללית והגנה על שלום הציבור. עונש של שלוש שנות מאסר לריצוי בפועל בגין דקירה שגרמה לפציעה שהזקיקה אשפוז וניתוח איננו עונש חמור כלל וכלל, ובוודאי שאינו מצדיק התערבות של ערכאת הערעור לשם הקלה. הענישה הנוהגת מהווה שיקול, שרשאי בית המשפט לקחת בחשבון בבואו לקבוע מתחם ענישה הולם, אך זהו, כמובן, איננו השיקול היחיד. בבואו של בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, יש להתייחס, בין היתר לערכים המוגנים שנפגעו; מידת הפגיעה בהם; הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; הנזקים שנגרמו בעקבות העבירה; לצד שיקולים נוספים. בית המשפט אינו רשאי לגלות שוויון נפש לפגיעה שנגרמה לנפגע בפרט וכלפי נגע האלימות המחרף בחברה בכלל. עליו להעביר מסר ברור וחד משמעי - מי שבוחר באלימות, יישא בעונש משמעותי, בעולם המעשה, תוך הרחקתו מהחברה והשמתו בין כתלי בית האסורים.



בנוסף, מחויב בית המשפט לשים לב על עניו את הנזקים שנגרמו לנפגע העבירה, הן בתחום הנפשי - רגעי האימה האוחזים אדם, שנדקר באזור גוף חיוני; הכאב והסבל שעבר בעקבות הדקירה, לרבות הפרוצדורות הניתוחיות והרפואיות; ימי העבודה שהפסיד; הצלקות, הנפשויות והפיסיות, שישא כל ימי חייו.

בנסיבותיו של תיק זה, כאשר בצדה של העבירה בה הורשע הנאשם קבע המחוקק עונש מרבי בן 14 שנה, ניתן לומר, כי מתחם הענישה אליו עתרה התביעה הוא אף נמוך מהמקובל והראוי. אך משאין בית המשפט משים עצמו קטיגור - לא יחרוג מעבר לעתירת התביעה.

לפיכך, יועמד מתחם הענישה, במקרה דנן, בין 30 - 50 חודשים מאסר בפועל, בצירוף עונשים של מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

קביעת הענישה במסגרת הדיונית שסוכמה בהסדר בהסדר הטיעון, שנערך בין הצדדים, הגבילה התביעה עתירתה העונשית לעונש מאסר בן 32 חודשים. לנוכח ההלכות בנוגע לכיבוד הסדרי טיעון; משלא הוצגה עילה כלשהי, לחרוג מהסכמת הצדדים - לא יחרוג עונשו של הנאשם מהעונש המירבי אליו טענה המאשימה.

קביעת הענישה הספציפית במסגרת המתחם ובתוך טווח הענישה שסוכם במסגרת ההסדר בקביעת הענישה הספציפית, על בית המשפט לשקול, את עברו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, וזאת לצד שיקולים נוספים.

מעשיו של הנאשם מעידים על כשלים ערכיים, התנהגות אנטי - חברתית.

לחובת הנאשם רישומים והרשעות קודמות, לרבות בתחום האלימות ובתחום החזקת סכין למטרה לא כשרה, כאשר גם מאסרים בפועל, שהוטלו עליו בעבר, ואפילו הפעלת מאסרים מותנים - לא הרתיעוהו.

כאמור לעיל, הגיע הנאשם למקום האירוע במיוחד בנסיעה ברכבו, הצטייד בחפץ חד, גילה דביקות של ממש במטרה לדקור את נפגע העבירה, ולא חדל ממעשיו במספר נקודות שונות, בהן היה בידו לעשות כן, לרבות כאשר אחרים ניסו להניאו מלהגיע עדי הנפגע.

התנהגות זו של הנאשם מעידה על היותו נטוע בעולם העברייני ומחזיק בערכים ובתפישות עברייניות.

לאורך טיעוני ההגנה, נעשה נסיון מכוער, להטיל על נפגע העבירה את האחריות להסלמת האירוע, נסיון שאין לו כל ביסוס בראיות.

ההגנה נמנעה מלעתור להפניית הנאשם להערכת שירות המבחן למבוגרים, וזאת בהתאם לרצון הנאשם, אותו ביטא גם בדברו האחרון. אכן, אין חובה כלשהי להשתלב בהליכי הערכה או טיפול אל מול שירות המבחן למבוגרים; ברם, בהעדר אפילו נסיון טיפולי כלשהו, אין אינדיקציה כלשהי על כך, שהנאשם רכש כלים שיאפשרו לו שינוי חיובי בחייו ויפחיתו את הסיכון הנשקף ממנו.

לזכות הנאשם נסיבותיו האישיות. הנאשם כבן 31, נשוי. נטען, כי גדל והתבגר ללא דמות אב, כשמעייניה של אמו נתונים היו לפרנסת הבית.

הנאשם שהה במעצר, לאחר מכן בתנאים מגבילים, התייצב לדיונים ולא נטען, כי הפר את תנאי השחרור.

שורת הדין, מצדיקה היתה הטלת עונש בחלק הבינוני - גבוה של מתחם הענישה.

אך לנוכח ההסכמות בין הצדדים במסגרת הסדר הטיעון, וכן בעקבות הודאת הנאשם באשמה ונטילת האחריות מצדו, גם אם לא היו בהזדמנות הראשונה אלא בשלב מאוחר בהליך, וכן הרצון שהביע לערוך שינוי בחייו - תינתן לו הקלה מסוימת, במסגרתה יועמד העונש שיושג עליו על הצד הנמוך של מתחם הענישה, וכמובן במסגרת טווח הענישה המוסכם בהסדר.

על הנאשם יושתו עונשי מאסר מותנה מרתיעים.

כן יושת עליו פיצוי לנפגע העבירה, בהתאם לסיכום במסגרת ההסדר. יובהר, כי פיצוי זה אינו בהכרח ממצה את זכויות הנפגע ובאפשרותו לנקוט בכל הליך, בהתאם לשיקול דעתו, למיצוי זכויותיו. אך יש בפיצוי בבחינת הקלה ראשונית על הנפגע וגם ביטוי נוסף לנטילת האחריות מצדו של הנאשם, במישור המעשה ולא במישור הרטורי בלבד.

בנסיבותיו של המקרה דנן, כאשר הנאשם הסתייע ברכבו כדי להגיע למקום, ואף נשא ברכבו את החפץ החד, עמו נעברה העבירה - ראוי היה, לפי שורת הדין, להשית על הנאשם גם עונש של פסילת רשיון נהיגה, בפועל ועל תנאי, וזאת מתוקף סמכותו של בית המשפט בהתאם להוראות סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961.

אך משלא עתרה התביעה להשית רכיבי ענישה אלה - גם כאן, לא יחמיר בית המשפט עם הנאשם מעבר לעתירת התביעה. פרקליט המחוז ייתן דעתו לנושא זה בעתיד.

סיכום



לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים על פה; עיין בראיות לענין העונש; עיין בפסיקה שהוגשה מטעם הצדדים; שמע דברו האחרון של הנאשם - גוזר על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, והתנאי - שלא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים א', ד', ח', שהיא מסוג פשע;

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק י', סימנים א', ד', ח', שהיא מסוג עוון, או עבירה כלשהי בניגוד לסעיף 186 לאותו חוק;

ד. פיצוי בסך 20,000 ₪ לנפגע העבירה. ההפקדה בתיק העיקרי תועבר, ככל שאין צו המונע זאת, ע"ח הפיצוי, והיתרה תשולם עד ליום 15.10.25.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, י' תמוז תשפ"ה, 06 יולי 2025, במעמד הנוכחים.